

Arrest

nr. 218 272 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE VIRON
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn en die handelen als wettelijke vertegenwoordigers van X, die eveneens verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. GAMMAR, die loco advocaat I. DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het minderjarig kind D.M.B.M.N. is houder van een diplomatiek paspoort. Ze heeft een verblijfstitel in Rusland waar haar vader op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ambassadeur is voor de Democratische Republiek Congo.

1.2. Het minderjarig kind D.M.B.M.N. werd door de Belgische ambassade te Moskou op 30 maart 2016 in het bezit gesteld van een visum kort verblijf, geldig voor meerdere binnenkomsten, met een geldingsduur van 1 mei 2016 tot en met 1 mei 2018.

1.3. Het minderjarig kind D.M.B.M.N. meldt zich op 20 juli 2016 samen met haar ouders aan bij de Belgische ambassade te Moskou om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum lang verblijf, dit in de hoedanigheid van student. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2016 een beslissing waarbij de afgifte van het gevraagde visum wordt geweigerd. Het door verzoekers ingestelde annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 4 mei 2017 met nummer 186 443.

1.4. Het minderjarig kind D.M.B.M.N. meldt zich op 16 november 2017 samen met haar ouders opnieuw aan bij de Belgische ambassade te Moskou, om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum lang verblijf op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 februari 2018 een beslissing waarbij de afgifte van het gevraagde visum wordt geweigerd. Het door verzoekers ingestelde annulatieberoep bij de Raad is thans nog hangende en gekend onder rolnummer 219 409.

1.5. Het minderjarig kind D.M.B.M.N. meldt zich op 2 april 2018 samen met haar vader V.M.N.K.T. nogmaals aan bij de Belgische ambassade te Moskou, om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum kort verblijf, geldig voor meerdere binnenkomsten.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 april 2018 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid*
  - Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- Betrokkene heeft twee geweigerde aanvragen tot afgifte van een studievizum maar aan de hand van de in en uitreisstempels lijkt ze in België te studeren. Betrokkene heeft het maximaal aantal toegestane dagen van verblijf van haar vorig visum ruim overschreden. “*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekers vragen om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° *Droit administratif, tome VI*, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Dit alles houdt in dat vermits de bestreden beslissing in het Nederlands is genomen, de proceduretaal het Nederlands is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 21, 24 en 32 van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3, 16 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het "*principe général de bonne administration, plus particulièrement des principes de prudence et minutie*", van "*l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause*". Tevens betogen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...] L'acte attaqué refuse l'octroi d'un visa à la requérante au motif que :

- « *Vous avez déjà séjourné sur le territoire des Etats membres pendant 90 jours au cours de la période de 180 jours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée*
- *Votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie*

»
Cet énoncé succinct ne peut suffire à motiver valablement l'acte attaqué.

Première branche,

L'acte attaqué est mal motivé et doit être annulé en ce qu'il repose sur une motivation erronée qui ne tient absolument pas compte de la situation individuelle de la requérante.

Premièrement, la partie adverse affirme que la requérante a séjourné « sur le territoire des Etats membres pendant 90 jours au cours de la période de 180 jours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée » et qu'elle ne peut donc plus bénéficier d'un visa court séjour.

La requérante a bénéficié d'un visa Schengen court séjour à entrées multiples, qu'elle a reçu sur la base de l'article 24 du « code visas » (Règlement 810/2009).

Cet article est clair :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21.

Un visa peut être délivré pour une entrée, pour deux entrées ou pour entrées multiples. La période de validité ne dépasse pas cinq ans.

[...]

Sans préjudice de l'article 12, point a), la durée de validité d'un visa à entrées multiples est comprise entre 6 mois et 5 ans, lorsque les conditions ci-dessous sont réunies :

a) le demandeur établit la nécessité ou justifie son intention de voyager fréquemment et/ou régulièrement, en particulier du fait de sa profession ou de sa situation familiale, par exemple les hommes d'affaires, les fonctionnaires entretenant des contacts officiels réguliers avec les États membres et les institutions de l'Union, les représentants d'organisations de la société civile voyageant dans le cadre de la formation professionnelle, de séminaires ou de conférences, les membres de la famille de citoyens de l'Union, les membres de la famille de ressortissants de pays tiers résidant légalement dans les États membres, ainsi que les marins; et

b) le demandeur établit la preuve de son intégrité et de sa fiabilité, notamment par l'usage légal de visas uniformes ou de visas à validité territoriale limitée délivrés précédemment, par sa situation économique dans son pays d'origine et par sa volonté réelle de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé. »

La partie adverse, lorsqu'elle énonce que la requérante a déjà séjourné 90 jours au cours de la période de 180 jours précédente, ne tient absolument pas compte de la nature du visa dont a bénéficié la requérante.

Il ne s'agissait pas d'un visa court séjour « classique », mais bien d'un visa à entrées multiples qui a été délivré dans la mesure où certaines conditions particulières étaient réunies.

En effet, la requérante a bénéficié d'un visa Schengen à entrées multiples d'une durée de validité de deux ans étant donné qu'elle a établi la nécessité pour elle de séjourner régulièrement en Belgique pour y suivre sa scolarité, tout en rejoignant fréquemment ses parents à Moscou.

La partie adverse ne tient absolument pas compte des circonstances particulières du visa de la requérante et elle énonce péremptoirement qu'il s'agissait d'un « simple » visa classique (90 jours pendant une période de 180 jours).

La partie adverse n'a pas effectué une analyse individualisée de la situation de la requérante, obligation que lui impose pourtant l'article 62§2 de la loi du 15.12.1980 et l'article 21 du règlement 810/2009 qui impose également de tenir compte de la situation individuelle du demandeur.

En tout état de cause, l'acte attaqué est mal motivé en ce que la partie adverse viole le prescrit de l'article 32 du « code visas » qui est rédigé comme suit :

« 1. Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé :

a) si le demandeur :

[...] ».

L'article 25 du « code visas » concerne la délivrance d'un visa à validité territoriale limitée.

A cet égard la décision de la Commission C (2010)1620 final du 19.03.2010 « établissant le Manuel relatif au traitement des demandes de visa et à la modification des visas délivrés » énonce :

« Lorsqu'une demande a été jugée recevable, son examen approfondi peut contribuer à établir que les conditions d'entrée pour obtenir un visa uniforme ou les conditions d'obtention d'un visa de transit aéroportuaire (VTA) sont remplies et qu'un visa uniforme ou un VTA peut être délivré.

Si les conditions d'entrée ne sont pas remplies, il convient d'évaluer si les circonstances justifient une dérogation exceptionnelle à la règle générale, et un visa à validité territoriale limitée (VTL) peut être délivré (voir le point 9.1.2.). Si une dérogation à la règle générale est considérée comme injustifiée, le visa est refusé »¹

Cette décision de la Commission énonce au point 9.1.2 que : « Lorsqu'il est jugé nécessaire d'accorder un nouveau visa durant une même période de six mois à un demandeur qui, au cours de cette période, a déjà effectué un séjour de 90 jours au titre d'un visa uniforme, un visa à validité territoriale limitée peut lui être délivré, qui l'autorise à effectuer un séjour supplémentaire durant ladite période ».

Ce renvoi à l'article 25 du « code visas » montre donc clairement la nécessité pour la partie adverse de prendre en compte l'ensemble des éléments de la situation particulière du demandeur au moment d'évaluer sa demande de visa.

Dans des cas particuliers, un visa à validité territoriale limitée peut être octroyé sur la base de l'article 25 du « code visas » si cela est nécessaire au regard des éléments pertinents de la cause et cela même si le demandeur ne respecte pas strictement les conditions d'octroi d'un visa énoncées par le « code visas »

La partie adverse se doit donc au moment de refuser une demande de visa de tenir compte de la situation particulière du demandeur et d'évaluer si ce visa à validité territoriale limitée doit être octroyé ou pas, ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce.

En effet, la partie adverse n'a absolument pas tenu compte de la nature du visa à entrées multiples qui a été octroyé à la requérante et de la nécessité pour elle de poursuivre sa scolarité, ce qui justifie l'octroi d'un visa, ou à tout le moins un visa à validité territoriale limitée.

L'acte attaqué est donc en tout état de cause insuffisamment et mal motivé, et doit être annulé.

Deuxième branche,

La partie adverse refuse aujourd'hui de prendre en compte la scolarité de [D.] au moment d'évaluer l'opportunité de lui accorder un visa court séjour Schengen, qui lui permettrait de terminer son année scolaire en cours dans de bonnes conditions et afin qu'elle puisse terminer le premier degré de ses études secondaires sereinement.

La partie adverse affirme donc de manière péremptoire que « votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie » alors qu'il est clairement établi et incontestable que la seule et unique raison de cette demande de visa est la volonté de terminer son année scolaire dans le collège de MELLE.

Sa volonté de se maintenir sur le territoire belge à l'issue de son visa n'est absolument pas établie et l'acte attaqué ne repose sur aucun motif valable permettant de justifier le refus de visa.

L'acte attaqué ne tient absolument pas compte de la scolarité de [D.], qui a débuté ses études secondaires en Belgique et est actuellement à la fin du 1er degré (fin deuxième humanité).

Force est de constater que la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision à cet égard, alors que les requérants ont apporté l'ensemble des éléments de la situation individuelle de [D.] qui démontrent la nécessité du suivi de sa scolarité en Belgique.

Les requérants ont très clairement expliqué dans un courrier du 15.07.2016 et dans la demande de séjour que l'enseignement prodigué par les établissements belges est proche de l'enseignement existant au Congo et répond à leurs attentes.

Au moment de sa demande de visa courte durée, [D.] a donc déjà effectué un an et demi au collège de MELLE. Elle termine actuellement cette deuxième année.

La requérante a également expliqué qu'elle suit des cours de néerlandais pendant les congés scolaires.

Au moment de la prise de l'acte attaqué, la requérante a donc déjà effectué toute la première partie de son enseignement secondaire en Belgique et la partie adverse n'y a nullement égard dans l'acte attaqué.

Egalement, les requérants ont clairement expliqué que le visa était demandé afin de permettre à [D.] de terminer son année scolaire dans de bonnes conditions.

Les requérants ont donc démontré que la scolarité actuelle de [D.] nécessite l'octroi d'un visa d'une durée limitée à sa formation scolaire.

La partie adverse n'a absolument pas égard à cette scolarité en cours dans l'acte attaqué.

Le Conseil d'Etat a clairement énoncé que le risque de rupture de la scolarité en cours d'un enfant était un élément que la partie adverse devait prendre en compte ou qu'elle devait à tout le moins exposer les

raisons pour lesquelles il ne peut en être tenu compte (C.E., n°88.076, 20 juin 2000, R.D.E., 2000, n°109, pp. 282-286 ; C.E., n°74.880, 30 juin 1998 ; C.E., n°93.760, 6 mars 2001, R.D.E., 2001, n° 113, pp. 217-219)

Dans son arrêt du 24/05/2004 il énonce que :«La scolarité en cours d'un enfant pourrait en raison de l'obligation d'interrompre une année scolaire pour la reprendre, dans un pays étranger, (...), et dans un système éducatif autre, constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges sur place, une demande d'autorisation de séjour»(C.E., n°131.652, 24 mai 2004, R.D.E., 2004, n°128, p.223 ; voir aussi C.E., n°128.259, 18 février 2004, R.D.E., n° 127, p. 67)

En l'espèce, force est de constater que la partie adverse n'évoque à aucun moment la scolarité de [D.] en Belgique et n'évalue donc aucunement les conséquences qu'une rupture dans sa scolarité engendrerait sur son développement ce qui est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant (voir infra).

Il y a donc une absence manifeste de prise en considération de l'ensemble des éléments pertinents de la cause et tout particulièrement de la scolarité en cours de la requérante.

Ensuite, la partie adverse ne tient absolument pas compte de la situation individuelle de la requérante qui a démontré que ses parents – et plus particulièrement son père Monsieur MATUNGUL, ambassadeur de la RDC en Russie – prenaient entièrement en charge financièrement son séjour en Belgique le temps de ses études.

Les requérants ont également expliqué et démontré que [D.] est prise en charge en Belgique par son cousin, Monsieur [L.] chez qui elle réside à Saint-Gilles quand elle n'est pas à l'internat.

Force est de constater encore une fois qu'aucune motivation n'émane de l'acte attaqué à cet égard. De ce qui précède, les requérants constatent qu'ils ont apportés à la partie adverse un ensemble d'éléments concernant la situation individuelle de [D.] et les raisons pour lesquelles elle doit pouvoir bénéficier d'un visa afin de poursuivre son année en Belgique.

A l'égard de l'ensemble de ces éléments, la partie adverse ne motive absolument pas en tenant compte des particularités de la cause et de la situation individuelle de [D.], se contentant d'une motivation stéréotypée affirmant qu'il y a un « risque d'immigration illégale » alors que les éléments du dossier montrent que ce n'est clairement pas le cas.

L'acte attaqué est mal motivé et doit être annulé.

Troisième branche,

L'acte attaqué est mal motivé et doit être annulé en ce qu'il ne tient pas compte de l'intérêt supérieur de l'enfant [D.] et ne motive absolument pas à ce sujet.

L'intérêt supérieur de l'enfant est unanimement protégé par la jurisprudence et les normes belges et internationales (article 22bis de la Constitution, articles 3, 16 et 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant, 8CEDH)

Comme l'énonce l'article 3 §1 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale »

Dès qu'une décision peut avoir une incidence sur un enfant, le processus décisionnel doit donc comporter une évaluation de ses incidences positives ou négatives sur cet enfant. Une obligation de motivation renforcée s'impose. La décision doit exposer en quoi une mise en balance de l'intérêt de l'enfant avec d'autres considérations a été faite.

La Cour européenne des droits de l'homme a également très clairement affirmé que dans cette balance des intérêts, l'intérêt supérieur de l'enfant concerné par une décision, qu'il en soit le

destinataire direct ou que celle-ci ait un impact sur son droit à la vie familiale, doit primer. (Cour eur. D.H., M.P.E.V., 8 juillet 2014, §57 ; Cour eur. D.H., Nunez, 28 juin 2011, §78 ; Cour eur. D.H., Rodrigues Da Silva and Hoogkamer, 31 janvier 2006, §44 ; Cour eur. D.H., Mugenzi, 10 juillet 2014, §45)

Comme Votre Conseil l'a rappelé dans son arrêt RvV 198.145 ;

« .... »

Le RvV insiste donc bien sur la double portée du principe de l'intérêt supérieur de l'enfant : la prise en compte de l'unité familiale et la prise en compte du bien-être de l'enfant.

La partie adverse ne tient absolument pas compte de l'intérêt supérieur de [D.] et n'effectue pas cette mise en balance des intérêts dans l'acte attaqué.

La partie adverse n'énonce absolument pas pourquoi un quelconque autre intérêt primerait sur l'intérêt supérieur de [D.] à terminer son année en Belgique, et ce alors qu'elle a déjà effectué une partie importante de sa scolarité secondaire en Belgique.

L'acte attaqué est mal motivé au regard de l'intérêt supérieur de l'enfant et doit être annulé. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, gesteld dat het visum kort verblijf wordt geweigerd. Hierbij wordt gemotiveerd dat het minderjarig kind D.M.B.M.N in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid en dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Er wordt aangegeven dat het minderjarig kind D.M.B.M.N reeds twee geweigerde aanvragen tot de afgifte van een studentervisum heeft ingediend, maar dat zij aan de hand van de in- en uitreisstempels in België lijkt te studeren. Er wordt tevens gemotiveerd dat het minderjarig kind D.M.B.M.N het maximaal aantal toegestane dagen van verblijf van haar vorig visum ruim heeft overschreden. Aldus wordt wel degelijk concreet aangegeven waarom het visum wordt geweigerd. Verzoekster toont niet aan dat deze motivering niet zou volstaan in het licht van artikel 21 van de Visumcode dat handelt over de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling. Aangezien er wordt gemotiveerd met betrekking tot elementen die verzoeksters zaak kenmerken, kan de motivering bezwaarlijk als stereotiep worden beschouwd. Alleszins, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Er blijkt ook niet dat er zich in casu een ruimere motivering opdrong (zie infra). Verzoekers tonen niet aan waarom de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

3.3. Waar verzoekers op inhoudelijk vlak de motieven van de bestreden beslissing bekritisieren en aanvoeren dat ze getuigt van een manifeste appreciatiefout van de verwerende partij bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Artikel 32.1. van de Visumcode luidt als volgt:

1. *Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

3.6. In casu werd het minderjarig kind de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd op grond van twee motieven:

- zij heeft in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond “van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid” (a);

- er bestaat redelijke twijfel over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum (b).

3.7. De Raad kan gelet op de inhoud van artikel 32.1 van de Visumcode de verwerende partij volgen wanneer ze in haar nota opwerpt, “*Uit de lezing van die bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien.*”

3.8. Het houdt dus in dat zowel motief (a) als motief (b), de bestreden beslissing kan schragen en dat slechts in geval van gegronde kritiek tegen beide motieven, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3.9. Verzoekers betogen met betrekking tot motief (a) dat geen rekening werd gehouden met de aard van het eerder aan het minderjarig kind toegekende visum. Zij verduidelijken dat het minderjarig kind houder was van een visum kort verblijf, geldig voor meerdere binnenkomsten, dat ze ontvangen had op basis van artikel 24 van de Visumcode. Ze wijzen erop dat de totale geldingsduur van voormeld visum twee jaar bedroeg. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat nergens in de bestreden beslissing wordt ontkend dat het minderjarig kind in het verleden in het bezit was van een visum, geldig voor meerdere binnenkomsten, met een totale geldingsduur van twee jaar. De Raad wijst er ook op dat dit gegeven geenszins afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Ook in het kader van een eenvormig visum, geldig voor meerdere binnenkomsten, dient een maximale verblijfstermijn van drie maanden per zes maanden te worden gerespecteerd (“*Wanneer een visum voor meerdere binnenkomsten met een geldigheidsduur van tussen zes maanden en vijf jaar wordt afgegeven, bedraagt de toegestane verblijfsduur altijd drie maanden per periode van zes maanden*”, zie besluit van de Commissie van 19 maart 2010 tot vaststelling van een handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa, p. 79). Het minderjarig kind diende derhalve – ongeacht het gegeven dat haar een visum voor 2 jaar met meerdere binnenkomsten werd toegekend – telkens een verblijfsduur van drie maanden per zes maanden te respecteren. Uit het administratief dossier blijkt dat het minderjarig kind zich niet aan voormelde verblijfsduur heeft gehouden. Gedurende

de geldigheidsduur van het eenvormig visum, geldig voor meerdere binnenkomsten was er sprake van een “overstay” van 61 dagen (periode 1 mei 2016 – 1 november 2016), van 66 dagen (periode 1 november 2016 – 1 mei 2017), van 104 dagen (periode 1 mei 2017 – 1 november 2017) en 11 dagen (periode 1 november 2017 – 1 mei 2018). Verzoekers tonen met hun betoog dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat het minderjarig kind het maximaal aantal toegestane dagen van verblijf van haar vorig visum ruim heeft overschreden.

3.10. Waar verzoekers opwerpen dat de verwerende partij de plicht had om in geval van weigering van afgifte van een visum kort verblijf voor alle lidstaten, de mogelijkheid tot de afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid na te gaan, wijst de Raad erop dat artikel 25 van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Een visum met territoriaal beperkte geldigheid wordt bij wijze van uitzondering in de volgende gevallen afgegeven:

a) wanneer de betrokken lidstaat het op humanitaire gronden, vanwege het nationale belang of gelet op internationale verplichtingen noodzakelijk acht

i) af te wijken van het beginsel dat dient te worden voldaan aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), van de Schengengrenscodes, of

ii) een visum af te geven hoewel de overeenkomstig artikel 22 geraadpleegde lidstaat bezwaar heeft tegen de afgifte van een eenvormig visum, of

iii) een visum af te geven om spoedeisende redenen hoewel de voorafgaande raadpleging overeenkomstig artikel 22 niet heeft plaatsgevonden, of

b) wanneer het consulaat, om redenen die het gerechtvaardigd acht, voor een verblijf gedurende hetzelfde halfjaar een nieuw visum afgeeft aan een aanvrager die gedurende deze periode van zes maanden reeds een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid voor een verblijf van drie maanden heeft gebruikt.

2. Een visum met territoriaal beperkte geldigheid is geldig voor het grondgebied van de lidstaat van afgifte. Bij wijze van uitzondering kan het geldig zijn voor het grondgebied van meer dan één lidstaat mits elke betrokken lidstaat daarmee instemt.

3. Indien de aanvrager in het bezit is van een reisdocument dat door een of meer, doch niet alle, lidstaten niet wordt erkend, wordt een visum afgegeven dat geldig is voor het grondgebied van de lidstaten die het reisdocument erkennen. Indien de lidstaat die het visum afgeeft, het reisdocument van de aanvrager niet erkent, is het afgegeven visum uitsluitend voor die lidstaat geldig.

4. Indien een visum met territoriaal beperkte geldigheid in de in lid 1, onder a), omschreven gevallen is afgegeven, verstrekken de centrale autoriteiten van de lidstaat van afgifte de centrale autoriteiten van de andere lidstaten volgens de procedure van artikel 16, lid 3, van de VIS-verordening onverwijld de relevante informatie.

5. De gegevens als omschreven in artikel 10, lid 1, van de VIS-verordening worden in het VIS ingevoerd wanneer is beslist het visum af te geven”

3.11. Uit de bewoordingen van artikel 25 van de Visumcode blijkt duidelijk dat een visum met territoriaal beperkte geldigheid een uitzondering op de algemene regeling vormt en aldus slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden toegekend. Nergens in voormelde bepaling leest de Raad een verplichting voor de lidstaten om bij elke visumaanvraag – ingeval niet is voldaan aan de voorwaarden voor een visum, geldig voor de gehele Schengenzone – ambtshalve te onderzoeken of een visum met territoriaal beperkte geldigheid kan worden toegekend. Evenmin ontwaart de Raad dergelijke verplichting in het besluit van de Commissie van 19 maart 2010 tot vaststelling van een handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa. Onder kopje “15.1.1.4.9.1.2.1. Afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid aan personen die niet aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoen” kan hierin immers worden gelezen: “Indien een aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst of indien een lidstaat in het kader van de procedure voor voorafgaande raadpleging bezwaar maakt tegen de afgifte van een visum, wordt het visum geweigerd. Indien het echter op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen noodzakelijk is om dit toch te doen, wordt in uitzonderlijke gevallen een visum met territoriaal beperkte geldigheid verstrekt.” Zelfs indien dergelijke verplichting toch zou kunnen worden gelezen in voormelde rechtsinstrumenten ziet de Raad niet in welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek. Verzoekers tonen immers geenszins aan dat het minderjarig kind zich zou bevinden in de situatie waarin zou kunnen worden besloten tot de afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid. Verzoekers tonen met hun verwijzing naar de noodzaak voor hun dochter om haar schoolparcours af te maken – wat wijst op een beoogd lang verblijf (zie infra) – en naar de vroeger toegekende visa met

meerdere binnenkomsten meer bepaald niet aan dat sprake is van humanitaire overwegingen, redenen van nationaal belang of internationale verplichtingen, die nopen tot de afgifte van dergelijk visum. Evenmin wordt aangetoond dat er sprake is van een geval waarin het noodzakelijk wordt geacht om tijdens een nog lopende periode van zes maanden een nieuw visum te verstrekken aan een aanvrager die zich tijdens deze periode van zes maanden reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft opgehouden op basis van een eenvormig visum. De loutere overtuiging van verzoekers dat een visum met territoriaal beperkte geldigheid dient te worden toegekend, volstaat niet.

3.12. Motief (a) wordt dus niet aan het wankelen gebracht, wat op zich reeds volstaat om het beroep tot nietigverklaring te verwerpen

3.13. Verzoekers weerleggen de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat het minderjarig kind, ondanks de geweigerde studentenvisa, wel degelijk in België lijkt te studeren. Integendeel bevestigen verzoekers in een uitgebreid betoog uitdrukkelijk de intentie van het minderjarig kind om alhier school te lopen. Verzoekers' betoog is dan ook niet van aard om de incorrectheid aan te tonen van motief (b), met name de beoordeling dat er een redelijke twijfel bestaat omtrent het voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten. Er dient veeleer te worden vastgesteld dat zij voormelde redelijke twijfel bevestigen.

3.14. Waar verzoekers een uitgebreid betoog ontwikkelen aangaande de scholing van het minderjarig kind, waarbij wordt benadrukt dat zij reeds een gedeelte van haar schoolcarrière alhier heeft voltooid, dat zij om een visum verzoekt om haar scholing te vervolledigen en dat een onderbreking van het schooltraject nadelig is voor de belangen van het kind, wijst de Raad erop dat in casu een aanvraag tot de afgifte van een visum kort verblijf voorligt. De Raad ziet niet in waarom verzoekers de verwachting zouden kunnen koesteren dat er in een beslissing aangaande een aanvraag tot de afgifte van een visum kort verblijf, zou dienen te worden gemotiveerd omtrent en rekening zou dienen te worden gehouden met de intentie van het minderjarig kind om alhier haar schoolcarrière te vervolledigen. Een visum kort verblijf heeft steeds een gelimiteerde verblijfsduur van drie maanden per zes maanden, wat onverzoenbaar is met de voltooiing van een voltijds schooltraject. Verzoekers kunnen niet verwachten een onderzoek inzake het voltooiën van een schoolcarrière – wat neerkomt op een langdurig verblijf – terug te vinden in het kader van een beslissing met betrekking tot een visumaanvraag kort verblijf. Een onderzoek naar een verblijf ten behoeve van een scholing van het minderjarig kind dient zijn beslag te kennen in het kader van een aanvraag tot de afgifte van een visum lang verblijf. In deze wijst de Raad erop dat verzoekers dit ook lijken te beseffen, aangezien zij op 16 november 2017 een aanvraag tot de afgifte van een visum lang verblijf, met het oog op het volgen van studies, hebben ingediend bij de Belgische ambassade te Moskou. Deze aanvraag werd weliswaar geweigerd, doch verzoekers kunnen hun grieven ten aanzien van deze beslissing laten gelden in het kader van het thans nog aanhangige annulatieberoep, gekend onder het rolnummer 219 409. Zij kunnen elementen die betrekking hebben op een langdurig verblijf evenwel niet aanwenden om de onwettigheid van de in casu bestreden beslissing aan te tonen.

3.15. Verzoekers verwijzen naar het hoger belang van het kind. Naast een theoretische uiteenzetting dienaangaande, stellen zij dat de bestreden beslissing geen belangenafweging inzake het hoger belang van het kind bevat en wijzen zij in het bijzonder op de scholing van het minderjarig kind in België. De Raad dient in deze andermaal vast te stellen dat verzoekers niet kunnen verwachten overwegingen terug te vinden in de bestreden beslissing, die betrekking hebben op een langdurig verblijf in België. Het voltooiën van de scholing impliceert een bestendig verblijf in België, waarvoor een visum kort verblijf niet het geëigende instrument is. Verzoekers dienen de finaliteit van het gevraagde visum voor ogen te houden. De Raad benadrukt in deze nogmaals dat de vraag of het minderjarig kind alhier kan studeren, dient te worden beantwoord in het kader van een visum lang verblijf. Verzoekers kunnen hun grieven dienaangaande laten gelden in het kader van het thans nog aanhangige annulatieberoep gericht tegen de weigeringsbeslissing tot de afgifte van een visum lang verblijf, gekend onder het rolnummer 219 409. De Raad dient verder op te merken dat verzoekers niet concretiseren welke andere overwegingen zij in de bestreden beslissing – die slechts betrekking heeft op een visum kort verblijf – verwachten terug te vinden aangaande het hoger belang van het kind. Waar zij verwijzen naar de eenheid van het gezin, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er geenszins toe strekt het gezin van elkaar te scheiden, daar verzoekers zich volgens de verklaringen van hun raadsman ter terechtzitting in Moskou bevinden samen met hun kind. Wat betreft het welzijn van het kind, wordt dit niet verder geconcretiseerd. In zoverre verzoekers hiermee wensen te verwijzen naar de scholing van het kind, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting. Er wordt bovendien ook niet aangetoond dat het kind geen scholing kan

volgen in Moskou. Een schending van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 3, 16 en 28 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.16. Waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 24 van de Visumcode, wijst de Raad erop dat deze bepaling de eigenlijke afgifte van een eenvormig visum regelt. De Raad ziet niet in hoe de thans bestreden beslissing deze bepaling schendt en verzoekers verduidelijken dit ook niet. Dezelfde vaststelling geldt voor het geschonden geachte artikel 6 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de toegestane verblijfsduur van een vreemdeling. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.17. Gelet op bovenstaande tonen verzoekers niet aan dat verweerder incorrect heeft gehandeld bij de beoordeling dat het minderjarig kind in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid en dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Evenmin tonen verzoekers aan dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met bepaalde elementen die de zaak van de minderjarige kenmerken of het dossier niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft behandeld. Een schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA